

ΕΛΛΗΝΟΜΑΘΕΙΑ Κάλλιο αργά παρά ποτέ!

Αγαπητέ μου συμμαθητή κ. Απόστολε, Εφόσον και η δική μου παρουσία ευρίσκετο στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο του Σίδνεϊ, κατανόησα με χαρά και ενθουσιασμό και απ' όλες τις πλευρές, το υπέροχο έργο σας με τίτλο «Ματιές στην Ιστορία μας» που δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα «Ο ΚΟΣΜΟΣ» σε δύο εκδόσεις (3 & 10 Αυγούστου 2010). Απαντώ με δικά μου λόγια.

Με το θαυμάσιο άρθρο σας, γενικές γνώσεις μιας Ιστορίας του χθες και του σήμερα όπου αγγίζοντας προσεκτικά όλες τις πτυχές της ενδόξου αρχαίας ελληνικής ιστορίας, οπότεν ξεδιπλώνονται και οι αρετές των αρχαίων υμών προγόνων.

Στο οδοιπορικό της ιστορικής ξενάγησης σας, αναδύονται σχεδόν όλοι οι άνθρωποι της αρχαίας εποχής - φιλόσοφοι και μη - μαζί με τις αξίες του καθενός.

Εν συνεχεία σ' αυτό το έργο σας, δίνω και εγώ την παρουσία μου, εκφράζοντας τον θαυμασμό μου επίσης, για την πλούσια ιστορική επιλογή του έργου σας.

Αγαπητέ Απόστολε, με το έργο σας αυτό προωθείτε την μεταλαμπάδευση των αξιών του αρχαίου πολιτισμού μας. Όμως δεν περιορισθήκατε μόνο στην αρχαία εποχή, αλλά φθάσατε στον 21ο αιώνα, εξιστορώντας όλες τις καταστάσεις,

ευχάριστες και μη.

Αναμνήσεις για τον μεγάλο εθνάρχη Ελευθέριο Βενιζέλο, για τις ένδοξες νίκες του, στους Βαλκανικούς κλπ πολέμους, αλλά και τη θλίψη όλων εκ των υστέρων τα επακόλουθα του αλληλοσπαραγμού όπου επέφεραν τις καταστροφές και δεινά στον ελληνισμό. Δυστυχώς και όπως το ομολογείτε, ποτέ δεν δόθηκε η ορθή διαπαιδαγώγηση για την αλλαγή της νοοτροπίας μερικών Ελλαδιτών. Όμως δεν παραλείψατε να δοξάσετε τους Έλληνες που θριάμβευσαν στον 2ο παγκόσμιο πόλεμο και με την ενδοξότητα της πρώτης ομιλίας του τότε πρωθυπουργού της Αγγλίας Winston Churchill.

Ήμουν μόλις 14 ετών, όταν τον άκουσα από το ράδιο του χωριού με τα αυτιά μου, να μιλά Αγγλικά, με διερμηνύση στα ελληνικά, λέγοντας «Νικήσαμε, θα ελευθερωθεί ο κόσμος τη νίκη την οφείλουμε στην ένδοξη Ελλάδα. Τώρα και η Κύπρος θα δοθεί στην Ελλάδα, στο δικαιούχο κάτοχό της, της ανήκει!» (δεν θα ξεχάσω ποτέ μου την εκφραστική γνησιότητα της ομιλίας του - θα ελευθερωθεί ο κόσμος). Εν κατακλείδι συμφωνώ μαζί σας, περί της αυστραλέζικης παροιμίας που λέγει: Ο νοικοκύρης πρέπει να βάλει τάξη αποφασιστικά, όπου πιστεύω υπάρχει η χάρη, διότι ο Έλληνας υπερέχει πάντοτε.

Τότε να δοθεί και το σύνθημα στους Έλληνες της διασποράς των (9) εκατομμυρίων να υποστηρίξουν με πάθος τα ελληνικά προϊόντα, όπου και θα προωθηθεί η ελληνική βιομηχανία.

Επίσης, περισσότερη προσοχή

για τον τουρισμό, είναι απαραίτητη. Τότε η οικονομία της Ελλάδος θα διορθωθεί τάχιστα κατά την γνώμη μου και η ευημερία θα επανέλθει οπότεν και ο κάθε Έλληνας θα δικαιούται να είναι άγρυπνος φρουρός του δικαίου. Τώρα θα σας παρακαλέσω να μου επιτρέψετε να αναφερθώ με λίγα λόγια για το Ελληνικό - Ανοικτό Πανεπιστήμιο του ιδρύματος ΑΧΕΠΑ.

Πράγματι είχαμε εμπλουτισμό των γνώσεών μας, στην διδασκαλία των τριών περιόδων μάθησης. Με μεγάλη χαρά τελειώνοντας το Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο, όπου άλλαξε και λιγάκι ο χαρακτήρας μας.

Τώρα με ενθουσιασμό και χαρά, όσοι πήραμε το αποφοιτηρίό μας, εμπλουτίσαμε τις γνώσεις μας σε μεγάλο βαθμό.

Γι' αυτό με υπερηφάνεια δίνοντας τις ευχαριστίες μας, στην επιτροπή του μορφωτικού ιδρύματος ΑΧΕΠΑ, καθώς και στους καθηγητές και καθηγήτριες που δίδαξαν στις τρεις περιόδους των μαθημάτων μας.

Από τον συγγραφέα του αναφερόμενου ιστορικού άρθρου, καθώς και αποφοίτου του Ε.Α.Π. (Ελληνικού Ανοικτού Πανεπιστημίου) μεταφέρονται οι χαιρετισμοί του, με την αγάπη του, σε όλο τον ελληνισμό!

Τέλος δεχθείτε σας παρακαλώ και από εμένα τον γράφοντα τα ειλικρινή μου ευχητήρια έστω κι αν προέρχονται από πωχή γειτονιά η οποία όμως φωτίζεται λιγάκι από το φως του Απόλλωνα!

Με εκτίμηση κι αγάπη
Πολύκαρπος Αγαθοκλέους
Σίδνεϊ

Ξενιτιά! Μοναξιά! Άπατο βάθος!

Φίλοι μου, ναι, φίλοι μου, αν εγώ δε βρισκομαι κοντά σας, δηλαδή αν δεν επικοινωνώ μαζί σας, ικανοποιώντας τις αισθήσεις μας μεταξύ μας, νιώθω σα να είμαι νησί! Ξερονήσι! Στο νότιο Ειρηνικό ωκεανό! Κάτω από το νότιο σταυρό! Που δεν ξέρω αν έχει σχέση με τον Τίμιο σταυρό που σταυρώθηκε ο Χριστός! Που βρίσκεις κομμάτια του σε πολλά μοναστήρια της χριστιανοσύνης. Σοβαρά σας μιλάω φίλοι μου, διότι το θέμα σήμερα είναι σοβαρό. Και επείγει! Το πάρα κάτω θέμα. Το θέμα της ξενιτιάς και μοναξιάς είπαμε, που το βάθος τους δεν έχει πάτο! Όταν του άμοιρου ανθρώπου του λάχει να ζει στη μοναξιά της ξενιτιάς! Κι αλίμονο αν ζήσει γεράσει και παραγεράσει σε δαυτή! Και δει παιδιά κι εγγόνια. Και δει δισέγγονα και τρισεγγονα καμιά φορά. Και τότε δεν μπορεί παρά να φύγει, να πάρει δρόμο, να πάει στο άγνωστο, στον αγύριστο και στο πουθενά! Αυτό φίλοι μου εμένα δε μου αρέσει. Γιατί ούτε μυρμηγκι δε ζει μακριά από τη φωλιά του. Ούτε ζωντανό ούτε πεθαμένο. Κι αν λάχει και πεθάνει κανένα κάπου-κάπου, τα άλλα μυρμηγκια θα το σύρουνε μέχρι το πάτο της τρύπας! Και θα το φάνε όταν χρειαστεί. Και το χειμώνα για τρεις μήνες, με χιόνια και βροχές κλεισμένα εκεί κάτω, όποιο πεθαίνει το τρώνε τα άλλα μυρμηγκια για να ζήσουνε. Να μη χαθεί το είδος! Όπως και οι άνθρωποι. Μόνο που οι άνθρωποι τρώνε και ζωντανούς, όχι μόνο πεθαμένους. Προπάντων στην ξενιτιά! Στην ξενιτιά είσαι ξένος! Στη μοναξιά είσαι μόνος! Κι αν σου λάχει να μπλέξεις και καμιά Μαρία και γίνετε ταίρι φίλε, τότε φίλε μόνο στην κόλαση αν πας, αχ θα ζεις παντοτινά ευτυχισμένος! Γι αυτό κι εγώ φίλοι μου έβγαλα εισιτήριο για κει. Γιατί εκεί, εκεί δεν περνάνε ξευπνάδες! Ούτε ανοησίες! Γιατί εκεί φίλε ζεις μέρα νύχτα με τις πέντε σου αισθήσεις! Δε χωράνε μεσάζοντες. Ούτε του μυαλού ούτε του πνεύματος. Γιατί εκεί επικρατεί το δίκαιο! Και δε χωράνε φιλοσοφίες! Από μερικούς-μερικούς. Μαζί και μένα. Που θα μπορούμε όλοι στο καζάνι της Κόλασης! Για τις αδικίες μας! Γιατί αυτό που υπήρχε υπάρχει και θα υπάρχει... επίσης ήτανε είναι και θα είναι... το δίκαιο! Επομένως, αυτός που δεν έκατσε στο σκαμνί ακόμα είναι ο Θεός! Ο θάνατος!

Ο άυλος! Μα κι αυτός πληρώνει, πληρώνει και θα πληρώνει για τα ανομήματά του. Είτε γήινος είτε εξωγήινος! Παραδείγματα; Αμέτρητα! Ποιος γνωρίζει πόσοι θεοί πέρασαν από τον πλανήτη δίκαια;

Ποιος γνωρίζει πόσοι θνητοί πέρασαν από τον πλανήτη άδικο;

Ποιος είδε, ποιος άκουσε, τον Αλλάχ και κάθε Αλλάχ;

Ποιος δεν είδε, ποιος δεν άκουσε, τον άνθρωπο και κάθε άνθρωπο;

Πόσους μαύρους άσπρους κίτρινους θεούς θέλεις στη μυθολογία; Πόσους μαύρους άσπρους και κίτρινους θεούς θέλεις στην ιστορία; Πόσους από δαύτους θέλεις τη σημερινή ημέρα; Πανάρχαιους αρχαίους και σημερινούς; Για χιλιάδες χρόνια; Εντάξει. Ο χρόνος είναι ατέλειωτος. Το γνωρίζουν και τα ρολόγια! Και οι γέροι. Σαν κι εμένα. Πενήντα χρόνια εδώ στην τυχερή παραδεισένια χώρα! Που την κατοικούνε άτυχοι! Σαν κι εμένα. Που μου σακατέψανε τα τύπινα και στα δύο αφτιά μου ειδικοί επιστήμονες και τώρα δεν ακούω! Ούτε γρικιάω! Επίσης ειδικοί επιστήμονες μου σακατέψανε την όρασή μου και τώρα δε βλέπω! Δε διακρίνω απέναντι το φίλο μου και συνομήλικό μου το γείτονα να του πω καλημέρα. Ούτε αυτός διακρίνει εμένα, να μου πει καλημέρα μάστορα. Επίσης, που μου σακατέψανε την ωμοπλάτη από ενδοφλέβια ένεση στο χέρι με λάθος φάρμακο και ξυπνώ τη νύχτα από ανυπόφορο κι αβάσταχτο πόνο και δαγκώνω τη γλώσσα μου για να μη με ακούσει η γειτονιά! Ζητάω εξηγήσεις γι' αυτά και για άλλα πράγματα που μου συνέβηκαν σε τούτη δω τη χώρα και μου λένε επιστημονικές ξευπνάδες. Δηλαδή και στο παράδεισο να πας πεθαίνεις μου λένε. Γιατί κι εκεί υπάρχουν επιστήμονες που λένε. Μόνο στην κόλαση παραμένεις αθάνατος μου λένε. Και κει, δεν άντεξα άλλο! Άρπαξα το αυτόματο και βάραρα στο ψαχνό! Άρσενικούς και θηλυκούς, γέρους και γριές, παιδιά αγόρια και κορίτσια, αχ και γέμισε ο τόπος κουφάρια! Όλα με μια σφαίρα στο δόξα πατρι! Και με κλείσανε στο τρελοκομείο... να μη δικαστώ δημοσίως και βγούνε όλα στη φόρα!

Βίκτωρ Ζωγράφος
Bexley

Ανοιξιάτικο πρωινό με τα πουλιά παρέα

Ανοιξιάτικο πρωί και πριν καλά ξυπνήσω, άκουσα κελαηδίσματα, σαν να 'ταν συναυλία. Χαρούμενα ξυπνήσαν τα πουλιά κι αρχίσαν το τραγούδι, μέσα στον δέντρων τα κλαδιά χιζούνε τη φωλειά τους, ρομαντικά και ξένιαστα να ζουν τον έρωτα τους.

Ευχαριστούν την Άνοιξη με το κελάηδισμα τους τον ήλιο χαιρετίζουν και τον καλημερίζουν τη φύση την πεντάμορφη, την χρυσοκεντημένη, μπροστά της υποκλίνονται, της λένε τραγουδάκια, χοροπηδούν και χαίρονται σαν να 'ναι μικρά παιδάκια.

Αλήθεια είναι υπέροχο, είναι μεγάλη πανδεσία όταν ακούς στην σιγαλιά, σαν να γιορτάζουν τα πουλιά, νιώθεις αλλιώς την παρέα, μέσα στην φύση τα ωραία. Ας ήταν και η ανθρώπινη ζωή, να μοιάζει τα πουλάκια, μακριά από πίκρες και καημούς κι ανθρώπινα φαρμάκια.

Ν' άλλαζε η φύση πρόσωπο, ν' αλλάζει και η καρδιά μας. Νά 'νε γιορτή η άνοιξη ατέλειωτο τραγούδι, να μοιάζει πάντα η ζωή σαν δροσερό λουλούδι.

Εύα Βενέτη
Σίδνεϊ

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Ο "ΚΟΣΜΟΣ" απλά φιλοξενεί τα γράμματα των αναγνωστών. Αυτό δεν σημαίνει ότι συμφωνούμε ή διαφωνούμε με τα κείμενα που δημοσιεύονται, την ευθύνη των οποίων φέρουν στο ακέραιο οι συντάκτες τους.

